

ZIMA - NARAVA NA DUHOVNIH VAJAH

V mirnem jutru opazujem silhuete drevesnih krošenj. Brez listov so videti tako osiromašene, na prvi pogled prav nič privlačne. Ne mine dolgo in stoži se mi po razkošnosti poletja - ljudje imamo pač najrajši praznike. A ne more biti vsak dan praznik. Kakor ne med ljudmi, tako tudi v naravi ne.

Sprijaznim se torej z dejstvom, da gre za čisto običajen dan v začetku zime, dan brez razburljivih doživetij, navadno pusto in umirjeno dopoldne. Tako se v svojem razmišljanju počasi prisukam do besedice mir; tako skromna, pa vendar skriva v sebi mogočen pomen: MIR.

Gozd ve, da se mora enkrat letno popolnoma umiriti. Drevesa in grmovje in gozdne živali - vsi zlezejo vase. Kot da bi odšli na večmesečne duhovne vaje. Listavci se znebijo odvečnega listja, obdržijo le to, kar nujno potrebujejo za preživetje zime: korenine in neobhodni skelet. Rastlinstvo in živalstvo, od neznatnih mahov do orjaškega medveda, vse se posti. Znebiti se mora vsega, kar je staro in odvečno. To je čas čiščenja.

Vendar tudi čiščenje ni samo sebi namen. Čistost je nepogrešljiva osnova za nov začetek. Samo iz zdravega debla bodo namreč lahko zrasli zdravi poganjki.

Ljudje nismo dosti drugačni. Samo iz zdravega pogleda na življenje bodo lahko izšla zdrava dejanja. In takšen zdrav pogled si moramo v nemirnem svetu pomešanih vrednot, v katerem živimo, navadno trudoma izboriti.

Pred kratkim sem se pogovarjal s prijateljico-študentko. Vsa obupana je dejala: "Naprezam se, menjavam zaposlitve, spoznavam nove in nove ljudi, tako da sem od teh stalnih sprememb že popolnoma zdelana. A imam kljub temu vedno močnejši občutek, kot da bi streljala mimo, da enostavno nisem našla tega, kar si želim."

Če izkušenj v miru ne premislimo, ponotranjimo, ostajajo vsa naša prizadevanja zaman. Pričnemo zamahovati v prazno, pogosto celo z vedno večjimi zamahi. Naša aktivnost se spremeni v aktivizem.

Zato nam je občasni umik vase (kot to pozimi napravijo gozdni prebivalci), nujno potreben. Nekaterim za daljši in drugim za krajši čas, saj se po naravi med seboj razlikujemo. Zima v Sibiriji je povsem drugačna od tiste na Siciliji, pa vendar imata za življenje obe isti pomen: umiritev.

Vsakdan je nenehno prizorišče malenkosti, ki so važnejše, kot se nam zdijo na prvi pogled. To so drobna znamenja, po katerih se Bog oglašja najpogosteje, nas preko njih vzpodbuja in krmili dalje. Toda težava je v tem, da se jih navadno zavemo šele ob kasnejšem premisleku ali molitvi. Sicer se rado zgodi, da jih v stalni naglici pohodimo ali spregledamo. Prav zato je mirovanje tako nepogrešljivo. Ne samo, da nas krepča, ampak nam obenem služi kot kompas: pomaga nam ohranjati pravo smer. Če se bomo pogosteje ustavili, si bomo prihranili veliko 'strelcev v prazno' - in se v življenju večkrat znašli na pravem mestu.

ALEK ZWITTER